

ЕСЕННИ ЖАЛБИ

въ гората

Глуха поляна въ гора. Срѣдъ нея кржгло каменно корито, водата на което свободно прелива. На повърхността на водата плаватъ нѣколко пожълтѣли листа. Земята е посипана съ скорошна шума. Огъ дърветата нарѣдко се откъсва листъ и пада бавно. Водни русалки и горски вили сж насѣдали по брѣга на коритото, други — покрай него, а трети стоятъ край стволоветъ на дърветата. Топличко, живително слънце грѣе. Небето е безоблачно и ярко синьо.

ЕДНА РУСАЛКА

Веселие край тѣзъ води,
Доде ги вѣтръ не бразди!
За сетня радостъ свѣтъ видѣло.
Цвѣти „сираче“ закъснѣло.

Виждъ янтарѣтъ на соченъ гроздъ
Извлича лакомиятъ дроздъ,
И пойна птица веселякъ
Отлитна орлякъ следъ орлякъ.

Въ посърналата ни кория
Проклина своята орисия
Отъ грѣмъ дивечѣтъ потресенъ
На ловецъ въ ловъ унесенъ.

ДРУГА РУСАЛКА,

Да се оглеждаме ли, сестри,
На извора в'водитѣ бистри?
Изтича съ блѣсъка на лжчъ
Студеното стъкло безъ глжчъ.

На самотата ледна въ пленъ
Мълви потокѣтъ бѣлий блѣнъ.
Плачѣтъ на листа що умира
Отгласъ въ сърдцата ни намира . . .

ЕДНА ГОРСКА ВИЛА,

Русалка хубостъ е дивила,
Живѣе съ младостъ горска вила;
На жалби стонѣтъ ни срази,
Повѣятъ хладенъ ни смрази.

Следъ веселитѣ южни птици
Къмъ златнитѣ гори, сестрици!
Щомъ пролѣтъ т'ка зацари,
Назадъ — за пѣсни и игри!

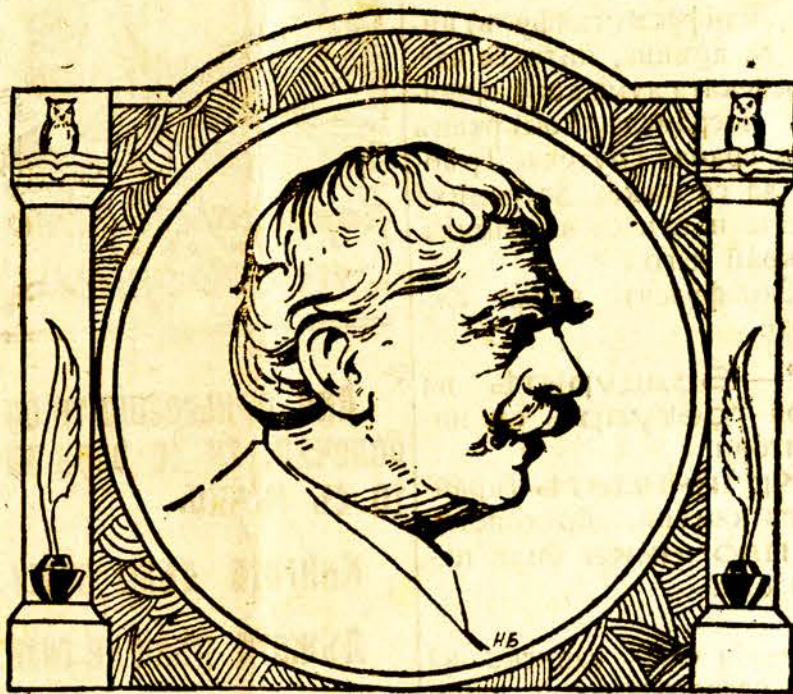
ВСИЧКИ ДРУЖНО.

При есеннитѣ красоти,
Подъ тѣзъ лазурни висоти
Какъ въздухѣтъ е лекъ, трепти,
А ти въ игри лети, лети!

Съ пѣсни и игри, русалки и вили, напушатъ коритото и се изгубватъ въ гората. Чува се само тихото шуртене на преливащата вода. После — нѣколко гърмежа и жалния вой на ранена сърна. Малко облаче засѣнва слънцето. Повѣва хладенъ вѣтръ и отбрулени листа въ превара се сипятъ върху шумата и водата.

Иванъ Вазовъ

по случай 20 години отъ смъртта му.

Поетъ — вълшебникъ и писателъ,
На мощъ духовна — исполинъ,
На родни блѣнове — гадателъ,
На нашия родъ най-свѣтлий синъ!

О, Вазовъ, въ родната ни нива
И въ родната ни цѣлина,
Съ речѣта си пламенна и нива
Ти хвърли здрави семена.

Отъ тѣзи семена посѣти
Роди се вредъ обиленъ плодъ —
Любовъ къмъ роднитѣ завети
И вѣра въ нашия народъ.

Отъ твойте книги вдъхновени,
Отъ тѣхний чаръ и свѣтлина —
Вървие ние окрилени
По пъть къмъ свѣтла бѣднина.

Поклонъ писателю народни,
Поклонъ предъ твоя духъ великъ,
Пѣвецо на земитѣ родни,
Поклонъ предъ твоя свѣтълъ ликъ!

Трайко Симеоновъ, детски поетъ.
Той е шуменецъ. Билъ е много години
учителъ въ Шуменъ. Сега е пенсионеръ.
Живѣе въ София.

Предъ Юмрукъ чалъ

продължение отъ 1 стр.

разно пжтуване ненадейно биде нарушено. Възторженъ и ободрителенъ викъ като предъ обетована семя се изтрѣгна изъ гърдитѣ на капналитѣ излетници. Вдигнахъ очи къмъ западъ и . . . онѣмѣхъ. Останахъ прехласнетъ. Необикновеното бѣше предъ мене.

Предъ Бузлуджа, далечъ надъ планинската верига цари могщъ и снаженъ първенецъ надъ стрелитѣ зжбери и чалове — Юмрукъ чалъ. Накждрената вълнообразна верига, въ която е той, се губи на западъ въ небосклона, а на изтокъ минава предъ насъ, за да стигне Черно море. Между синѣшитѣ се дипли на веригата Юмрукъ чалъ блѣсти въ студена синѣжна мантия.

Изпитвахъ гнетъ, може би страхъ, предъ тая исполинска грамада, която виснѣше надъ менъ, надъ безднитѣ, която бѣше близу и далече едновременно. И въ сжщото време нѣкакъвъ тъменъ поривъ клочеше въ душата ми, наливаше съ сълзи очитѣ ми и ме тласкаше да протегна ржце, за да уловя нѣщо съкровено.

Въ красотата на Юмрукъ чалъ има нѣщо наше. Може би, затова душата ми се раздруса издъно. Гордъ и суровъ той отива до Бога, но долу е свързанъ съ веригата на планината съ земята ни; чувствувашъ че знае приказката на вѣковетѣ, на превратната ни участъ, почти я чувашъ. Усѣщашъ се малъкъ, но и сроденъ нему, частица отъ него.

Искахъ да продължа тоя мигъ. Извадихъ случайно намиращото се въ джба ми тефтерче и нахвърлахъ очертанията на гледката. Помислихъ, че запазихъ изворъ на мощно душевно вълнение и свѣтла радостъ.

Следъ тоя день гледахъ много пжги рисунката си. Но тя не ми казваше нищо.

Ж. Т. С.

